

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

BŘEZEN 2003

ČÍSLO 12/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Prohlášení Republikánů MS k útoku USA, Velké Británie a Austrálie na Irák

První polovina minulého století byla ve znamení nejrůznějších konfliktů v dějinách lidstva. Proto, aby mělo lidstvo naději v mírovou budoucnost byla přijata Charta OSN. Ta odmítá použití síly. Po půlstoletí relativního fungování OSN však bylo přikročeno k jeho záměrné likvidaci, nebo překážce snaze o ovládnutí světa.

Útok nepředstavuje jen válečný konflikt, smrt a utrpení civilistů a ničení životního prostředí, ale především definitivní nástup "Nového světového pořádku". Jeho tvůrci mají v rukou všechny prostředky k ovládnutí davu, mediální, politické i ekonomické nástroje. Jedna skupina bude ovládat celý svět, ve kterém bude platit pouze její právo. Tento svět však bude pouze pro vyvolené. Z naprosté většiny obyvatel se stane pouze masa manipulovatelných a bezprávných. Nikdo se nemůže utěšovat tím, že se jej to bezprostředně netýká. Stejně, jako nyní řeší likvidaci mezinárodního společenství a své potřeby roby, bude vládnoucí skupina vyvolených řešit v budoucnu třeba i problém s pracovní silou. V případě stávky prostě bude přenesena výroba anebo nepohodlné jedince uvězní v cizí zemi.

Skončila jedna éra lidstva a začíná éra poroby a konce civilizace založené na národech a národních státech. Vlastenci by však neměli nečinně přihlížet tomuto vývoji a vzepřít se mu i za cenu osobních obětí.

Předsednictvo RMS

Duchovní moc je neporazitelná

Tuto historii s nezníitelnou pravdou nám znovu připomněl dr. Sládek v jednom svém úvodníku Republiky. Pokud se nám dnes zdá, že veškerá naše snaha zlepšit životní podmínky ve společnosti je marná, pak zapomínáme na zkušenosti našich předků, na naše nejlepší vlastence a národní buditele, kteří nikdy neklesali na mysli, i když všechno kolem nich se vyvíjelo proti nim, i když neviděli spásné světlo na konci temného tunelu. Ve středověku, stejně jako ve dvacátém století, za strašlivého útoku po Bílé hoře, stejně jako v koncentračních táborech nebo ve spárech Gestapa, dokázali si uchovat přesvědčení a žádná hrozba, ani smrt je nedokázala zlomit, zstrašit nebo přimět, aby zradili a ztratili svou víru ve spravedlnost. Byla to právě síla jejich ducha, která přiváděla jejich nepřátele k zuřivosti. Lidské tělo lze zničit, fyzicky zlikvidovat, ale myšlenky, ideály pravdy, svobody a spravedlnosti zničit nelze. Proto se také velmi často připomíná, že ve světě neustále probíhá boj dobra a zla.

Současnou situaci v naší společnosti lze hodnotit jako stagnující, bez většího zájmu o věci veřejné, což je důsledkem nesouhlasu většiny národa s politikou vládnoucího režimu. Rozhodující podíl na tom mají sdělovací prostředky, které dnes všechny vlastní zahraniční kapitál a ten má úplně jiné zájmy, než budovat silnou a jednotnou Českou republiku. Jedinou, skutečně státu prospěšnou stranou jsou Republikáni MS. Jejich nesmiřitelní odpůrci se proto všemožně snaží, aby Republikáni úplně zanikli a jejich vliv na veřejnost byl vyvrácen z kořenů.

Za tohoto stavu velmi přesně a výstižně dr. Sládek vyjádřil, co je nutné dělat: „Naši nepřátele nás nemohou zlomit. Musíme mít vlastní informační prostředek, který bude organizovat, povzbuzovat a vést naše občany. Týdeník Republika bude i nadále naším tiskovým orgánem a naším duchovním vlastnictvím“.

Týdeník Republika je skutečně nesmiřitelným zdrojem objektivních informací, ze kterého můžeme čerpat

povzbuzení a sílu do dalších dnů. Pomáhá nám neztrácet pevnou víru, že pravda je na naší straně, a že všechny, kteří zrazují a kolaborují s našimi nepřáteli budou po zásluze potrestáni. Tisk a televize, včetně rozhlasu mají za úkol balamutit lidi, nehlásat pravdu a skutečné události, které nesnesou světlo pravdy. Jenže naivně zapomínají, že se v dnešní době nic neutají. A zásluhou novinářů v zahraničí, kteří jsou přece jen o hodně statečnější než ti naši, se dozvídáme to, co nám naši zatajují. Proč asi naše média nepřinesou ani slůvko o tom, že se v USA a v Berlíně uskutečnil Mezinárodní soudní tribunál, který odsoudil čelní představitel USA, Anglie i ostatních zúčastněných států, včetně našeho Havla, za zločiny proti lidskosti v Jugoslávii. Proč neinformují demokraticky a objektivně o konání prvního světového kongresu vlasteneckých stran v Moskvě, když na druhé straně dokáží vyplývat mnoho slov o homosexuálech či demonstraci padesáti anarchistů. Rozumným lidem je to jasné a nemusí mít ani vysokoškolské vzdělání.

Republikáni MS jsou stále středem pozornosti a odpůrci využívají každé příležitosti, aby veřejnost přesvědčili, že už neexistují. Stalo se tak minulý rok při odchodu šéfredaktora Republiky z funkce. Časopis Týden hned spustil zaručené informace: „Hořký konec Republiky. Týdeník oslavující Sládku přestal vycházet. Nyní o nich už nikdo neuslyší.“ Republika pouze vynechala jeden týden a pak pokračovala vesele dál. Nyní již vyšlo jedenáct čísel v roce 2003. To je nejlepší důkaz, jak uboze a trapně se chovají naše, tedy státní noviny a časopisy, i když sice česky psané, ale ze zahraničí, zejména z Německa řízené a nedovoli si napsat nic, co by nebylo v zájmu německých majitelů. Myslí si snad někdo, že v Passově, Mnichově, Ringier Springer, Neue Presse, Mittelrhein Bohemia, že mají nějaký zájem propagovat dobré jméno České republiky? Právě naopak. Proto je důležité podporovat a dle možnosti rozšiřovat tak významný zdroj informací, jako je týdeník Republika.

Peška

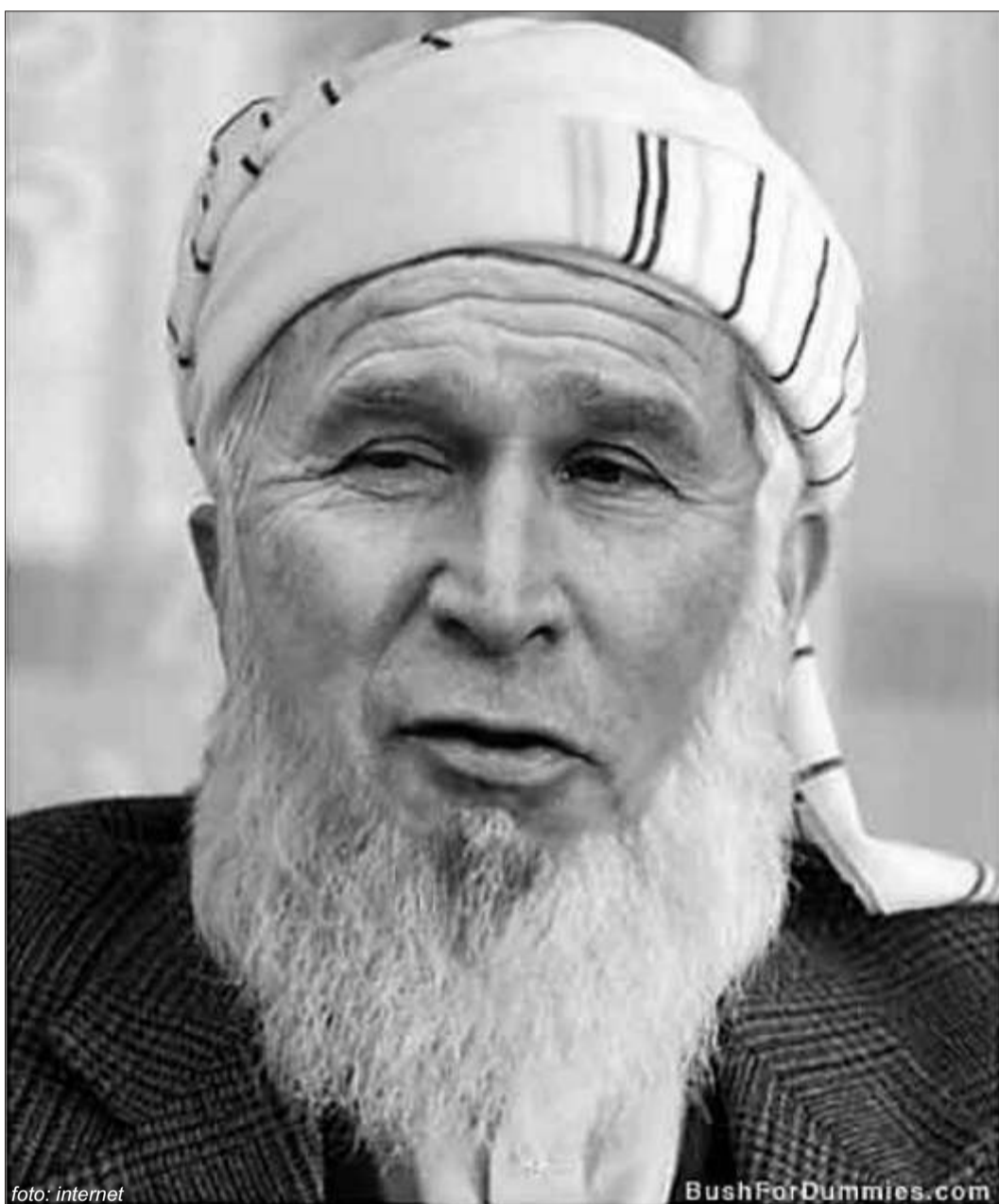

foto: internet

BushForDummies.com

TERORISTA USÁMA BIM BUSH

A bude se platit, mládenci!

Takovéto zvolání je důvěrně známo snad každému občanu naší země, i když třeba jen v určité fázi života. Nedalo mi, než si jej vypůjčit jako titulek i když v souvislostech, o kterých chci psát, by mělo být trochu širší. Nejen mládenci, ale také panny, dámy a pánové a také nemluvíata. Bude totiž řeč o mnoha tisících, které zaplatí každý jeden občan České republiky bez ohledu na věk, pohlaví či politickou organizovanost. Platit tedy budou voliči ODS, KSČ, ČSSD i Republikánů a dokonce i ti, kteří znechucení politickou situací zůstali při parlamentních volbách doma a nic nedali na moje upozornění, že ten kdo zůstane doma vlastně podpoří ty politiky, kteří přivedli naši zem do obrovských problémů. Mohl bych říci, inu nevěřili, tak a platí. Tak škodolibý však nejsem a nikdy nebudu.

Faktem však zůstává, že naprosto neschopný parlament přijal před několika málo lety takové znění zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, které bylo vypracováno speciálně na zakázku ředitele televizní stanice Nova. Potřeboval totiž posvětit svůj rozhod s americkým investorem Ronaldem Lauderem. Na základě tohoto zákona poté mohla podivný rozvod Železného a Laudera

nezaujatě a nevrženě sledovat a svým konáním-nekonáním vlastně schválit i Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Americký miliardář a český mediální vládce se poté mohli začít soudit, nejprve však na sebe házet špínu, nadávat si a podávat na sebe navzájem trestní oznámení. Divím se ovšem jejich chování, protože u lidí ze stejného hnízda bych čekal spíše podporu s spolupráci. I když to je třeba zatím nepostřehnutým důvodem k současným událostem.

Po čtyřech letech tahanic u soudních a arbitrážních institucí přišel rozsudek. Česká republika má zaplatit ... i když to je logický nesmysl. V rozsudku by mělo stát občané České republiky mají společně zaplatit, protože stát jiné peníze než z našich daní nemá. Všichni oficiální představitelé České republiky se sice tváří překvapeně, ale to je jen póza před veřejností. Výsledek sporu nemohl žádného soudního člověka překvapit. Rozsudek znamená zaplatit k dnešnímu dni více než 11,6 miliardy Korun českých. Děsivá suma. Vzbuzený zájem veřejnosti však musí být náležitě uspokojen a regulován. Proto všechna média spustila bubnovou palbu na mediální radu. Ta je prý vším vinna, a již svými rozhodnutími nebo svojí nečinností. Abychom se však nestali opět loutkou v rukou pokryteckých a bezcitných mocných zrekapitulujme si viníky. Ano, množné číslo je namístě.

Jak již bylo řečeno, zákon, který umožnil Železnému opustit své investory schválil parlament, konkrétně poslanci stran ODS, US, KDU-ČSL, ČSSD a KSČM, na jeho základě mohla dílo zkázy dokončit mediální rada, do které

ale byli díky hlasům výše uvedených stran parlamentní bandy pěti zvoleni pouze jejich zástupci. Stát v následujících sporech zastupovali nešikovní právníci, kteří se ke své práci dostali zase jen díky výše uvedeným politickým stranám. Na vině je samozřejmě generální ředitel, který ovšem mohl dostat licenci na základě pochybného projektu jenom proto, že se po listopadu 1989 rozdávaly televizní licence zadarmo na základě kamarádských vztahů. Do tohoto rozkrádání národního majetku ovšem aktivně zasahoval i Hrad. Máme tedy dalšího viníka. Do tohoto výčtu ovšem nezahrnuji mnohé občany okresu Znojmo, kteří zvolili V. Železného senátorem ač se tomu musel každý střízlivě uvážující člověk divit. Ti již byli potrestáni mimo jiné obrovskou nezaměstnaností a nyní i uzavřením světově unikátního podniku Znojmo, na které bude možná navazovat krach většiny pěstitelů zeleniny na jihu Moravy.

Stručně - poslanci parlamentní bandy pěti členové mediální rady navržení a schválení těmito poslanci

- Vladimír Železný a jeho společníci, držitelé vysílací licence.

V některém z příštích vydání přinese náš týdeník jmenový seznam těch osob, které by si mezi sebe měly rozdělit celou částku, nebo to byli právě oni, kdo tento problém způsobil aktivně a vědomě. Vláda na uhrazení této částky nemá a přitom každý den prodlení znamená další 2 miliony Kč na úrocích.

Miroslav Sládek

Čím kdo zachází ...

Tento člověk stál v čele protistátního převratu

Ve středu 12. března byl spáchán atentát na srbského ministerského předsedu Zorana Djindjiče. Evropská unie vkládala do tohoto přísluhovače cizích mocností velké naděje. Tento člověk stál v čele protistátního převratu, který násilím a za podpory tajných služeb USA a zemí Evropské unie svrhl demokraticky zvolenou vládu prezidenta Slobodana Miloševiče. Původně uváděně oficiální komuniké o politickém pozadí atentátu se začíná nyní pomalu ale jistě rozpadat pod tíhou důkazů, které vylézají na povrch jako olej na vodní hladině. Jde o jeho styky s organizovaným zločinem. V současné době je vydán zatykač na jednoho z mafiánských předáků Mirada Lukoviče. Tento muž byl v roce 2000 velitelem speciální jednotky, která měla zasáhnout proti demonstrantům, kteří plenili jugoslávský parlament a státní televizi. Krátce předtím se však setkal s Djindjičem a tak místo zásahu jen nečinně přihlížel jak dav lumpenproletariátu v čele s budoucím premiérem zapaluje parlament a pokouší se lynčovat ředitele televize. To vše přesně podle scénáře bolševických převratů, jaké znala východní a střední Evropa před padesáti lety. Velitele zásahovky se poté dal na dráhu kriminální a Djindjič stoupal vzhůru na post nejvyšší. O čem jednali před převratem tyto dva, co je pojilo? Faktem zůstává, že až do atentátu mu zřejmě v jeho (Lukičových) kriminálních aktivitách policie nijak zvlášť nebránila. Až teprve v poslední době mu hrozilo zatčení. O pozadí celého případu se můžeme jen dohadovat. O co jímého však může v tomto případě jít, než o peníze? A již ze státního sektoru nebo z organizovaného zločinu. V těchto věcech ruka ruku myje. Už způsob vraždy (průstřel břicha) hovoří o tom, že šlo o trest za podraz. Co se však skutečně stalo, to se už zřejmě nikdo nedoví, protože ti, kteří za vším stojí si nemohou dovolit, aby vrah byl chycen živý a vypovalid. To by se také mohla zhroutit celá stavba Evropské unie.

doc

Nikdo nic neví

Tato populární, tehdy filmová kriminální tragikomédie, proslavila českou kinematografii i za hranicemi. Třeba v Polsku od té doby českému filmu ani jinak neřekli. Jak to tak vypadá, ani se změnou režimu a názvu se nezměnily chování úřadů v naší zemi. Klaus při vyšetřování ODS vůbec nic nevěděl. Salzmann zase vůbec nic nevěděl o Auronu Barakovi, který okradl jím vedenou Komerční banku o 8 miliard Kč. On prý na poradě, na které se to projednávalo vůbec nebyl, jen pod zápis připojil své jméno. Nyní byl tentýž Salzmann vyslyšen u soudu kvůli kauze HSystém. Ač šlo o zhruba 800 milionů Kč, generální ředitel a předseda představenstva o ničem nevěděl. "V mé agendě takové věci nebyly a dozvídal jsem se o nich až dodatečně," pravil omotylovaný Richard. Zastal se ho dokonce žalobce neboli státní zástupce. Vyjádřil svoje

upřímné pochybnosti slovy: "Já si myslím, že kdyby tyto informace pan doktor Salzmann měl, že by zasáhl." To je snad poprvé v historii, kdy prokurátor jde na ruku člověku, kterého by měl, místo upřímných pochybností raději provéřit, zda nemá v celé kauze prsty. To, že se prokurátor jmenoval Havel, už je jen paradoxní náhoda.

Nynější státní zástupkyně paní Benešová zase neví, jak doručit do tropického ráje na Bahamách obřadu pro pana Koženýho. Že prý to není lehká věc, protože se prý neobejde bez velké dávky diplomacie a strategie. Co kdyby se paní nejvyšší na ty Bahamy vypravila sama? Stačilo by, aby se objevila v plavkách na pláži a bahamské úřady by jí jistě vydaly Koženýho a hned v cínové rakvi ze strachu, aby jim neodehnala zpláze turistů.

Čtenář z Opavy

Právo na zdraví

V ústavě České republiky je ledacos. A proč také ne, když je to jen cár papíru, který se dá účelově měnit podle potřeb vládnoucí bandy pěti. V ústavě jsou zakotvena různá práva o jejichž naplnění sice mnozí občané usilují, jejich snaha je však už dopředu odsouzena k nezdaru. Vezměme si například svobodu slova v širším smyslu. Svoboda existuje, ale jenom pokud je v souladu s oficiální doktrínou. Ovšem mnozí mohou namítnou, že v době, kdy si člověk nemůže být jist, že uhájí při ztrátě zaměstnání holý život, je mu nějaká svoboda slova ukradená. To samé se týká třeba další životně důležité funkce a to je zabezpečení zdravotnické péče. I zde začíná být velmi dusno a za této situace se z občanů, jakmile se dostanou do zdravotních problémů stávají rukojmí lékaři v jejich boji se státem a naopak rukojmím státních úředníků v jejich snaze co nejméně ušetřit zdravotnickém personálu.

Nejen proto, že vršíci se dlhu už není kam posunovat a nastává doba placení ovšem ve chvíli, kdy zadlužené nemocnice přešly i se svými závazky od státu do pravomoci krajů. Přitahuje i ve vztazích mezi pacienty a lékaři. Není snad dne, kdy by média nepřinesla zprávu o tom, že pacient či jeho rodina se cítí poškozeni a stěžují si, či to dávají k soudu.

Je dobře, že se o těchto problémech mluví a píše, by to většinou není úplně objektivní. Zveřejnila se tím totiž neřešená choroba resortu, která je snad ještě horší než ty dlhu. Zatím nemáme návod, jímž spravedlivě měřitvnu, ani recept na zlepšení stavu, ba co hůř, neexistují ani pravidla hry, jichž se držet. Zdravotníci jsou tudíž zároveň viníky i štvanými chudáky.

Počítačové doktoři tak začali říkat lidé lékařům, kteří místo na ně hledí jen do papírů na monitor. Mohou se potom tyto lidé divit, že si pacienti myslí, že se jim dostatečně nevěnuje? Nemocný, který trpí bolestí a nepovšimnut sedí hodiny v čekárně, má důvod k tomu, aby si stěžoval. A přitom je to možná úplně jinak lékař i sestra o něm vědí, ale musejí počkat na výsledky předchozích vyšetření, případně se věnovat naléhavějším případům. Stačilo by jen vysvětlit to, uklidnit atmosféru i vyděšeného a naštvaného pacienta.

Ryba ovšem smrdí od hlavy od šéfu oddělení a klinik, od ordinujících lékařů. Jesmutně, že tato psychologická a sociální tupost a chybějící etické návyky jsou unáš stále ješ-

tě převládající zvykovou normou, zatímco nad odděleními a ordinacemi fungujícími dobře, i po této stránce, se radujeme jako nad mimořádným objevem. Přitom tady nejde o nedostatek peněz na změnu, jde jen o letitou profesionální slepotu.

Vrcholem neštěstí je, že nespokojenost pacientů může přispět nikoliv ke zlepšení, ale k zakonverzování těchto praktik. Pod tlakem stížností totiž nevznikají standardy, které by určovaly, jak má správné péče vypadat. Už se ale objevil vychytralý ředitel nemocnice, který si proti případným stížnostem vybudoval alibi příkazem, že lékaři musejí hned ošetřit všechny kdo do nemocnice přijdou. Jenže to není pokaždé možné a na doktory se tak pořádá štvance bez pravidel. Je naivní domnívat se, že tudy vede cesta ke zlepšení.

Na obranu doktorů před stupajícími počtem stížností už vystoupila i Česká lékařská komora. Bohužel její vlastní morálka je poněkud pokrivená. Vedle pravdivých slov o chaosu ve zdravotnictví a vysoké profesionalitě lékařů, se prezident komory Rath neštlit naznačit, že příznámní chyby ze strany nemocnice je až "čestně naivní" a na místě je diskuse o tom, zda se raději po americkém vzoru nesoudit a nelhat při tom. Tak pravě šéf organizace, která má na starosti etiku lékařů. Budou k tomu lékaři, kteří jsou povinné členy komory, mlčet. Jsou jejich mravy tak pokleslé či jejich odvaha ozvat se tak malá?

I přes stupající počty stížností doktoři a sestry zůstávají výrazně silnějším partnerem. Je na nich, aby zmizela špatná komunikace s pacienty a nepochopení pro jejich práva, potřeby a situaci. Zdravotníci však mají i nezadatelné právo na jasná pravidla, která odhalí chyby, ale zároveň je nevydávají napospas šéfům a davu. To ovšem neznamená, že při každém protestu zdravotníků mohou ministři úřednické postupovat stejně jako v případě stávky fidičů tramvaj v Praze.

Záleží na každém z nás, a jsme již na jedné či druhé straně barikád, aby skutečně podstatné problémy byly řešeny. Jediným vítězem je zatím státní a polostátní moloch, který pod hrozbou trestu vybere obrovské částky na zdravotní pojistění, ale potom si klidně za tyto peníze postaví obrovské paláce a zároveň na televizní obrazovce klidně lze o nedostatku peněz ve zdravotnictví. Peněz je dost, jenom ses nimi plýtvá nanepřevratně. A. V.

Počátek bipolárního světa a krize „prostředních mocností“-3. část

V předchozích dvou kapitolách jsme došli k závěru, že ve druhé polovině 19. století je naše planeta prakticky rozdělena a spadá pod vliv 56ti evropských vojenských a politických mocností. Kromě toho se na americkém kontinentě vytváří skupina mladých států s potomky Evropanů v čele, jako nástupnické země bývalých španělských, portugalských, a v případě USA, i britských kolonií. Evropané vnutili zbytku světa silou svůj způsob života, organizaci výroby, rozdělování zboží, ale i postupy v lékařství a zemědělské výrobě. Výsledek bylo možno zaznamenat při přibližném globálním sčítání lidu v r. 1850. V Asii byl zaznamenán přírůstek obyvatel o 300 000 000 za posledních sto let, v Evropě došlo ke stoletému nárůstu o 1 16 000 000, prudký růst populace byl potvrzen i v Africe. Pokud později hovořili Asiaté a Afričané o vyhlazování jejich původního obyvatelstva, vypovídají výše uvedená čísla o opaku a svědčí o vědomé tendenční nepravdě. I nejtvrdší opatření evropských kolonizátorů byla mírná ve srovnání s válkami sousedních domovských kménů.

Nyní jen krátce o elitách a nositelích průmyslové revoluce. Tzv. nositelé moderních technických, vědeckých a biologických postupů byli hlavními triumfery Evropy ve srovnání se zbytkem světa koncem 19. století. Statistice mladých evropských rodin (jednálo se pochopitelně v drtivé většině o příslušníky původních evropských etnik viz. kap. 1) hledalo a nacházelo uplatnění v nových koloniích nebo jejich nástupcích. Mnoho Evropanů získalo moderní vzdělání ve špičkových evropských universitách, a tyto vědomosti pak přednášeli v novém působišti. Čím se však již Evropa na konci 19. století pyšnit nemohla, byly elity. Tyto sejevily jako opotřebované. V čele Ruska, Rakousko-Uherska a Španělska stály zkonstatěle císařské a královské rodiny, neschopné programově inovace. V čele modernější Velké Británie a nově sjednoceného Německa stáli panovníci, na které tlačily vlády, jež chtěly stále více využívat rychleho průmyslového rozvoje k ještě

rychlejším expanzím. V čele Francie a některých menších států to pak byly vlády, které balancovaly mezi velmocenským bojem a některými tehdy moderními ideologiemi, jako byl absolutní ekonomický liberalismus, darwinismus, volnomyšlenkářství, jakožto protiváha rakousko-uherského a španělského ultrakatalicizmu. Takové abstraktní teorie se pokoušeli uvést do praxe především příslušníci nových vládnoucích skupin elit, původně vzešli z cechů bankéřů a obchodníků, zejména po nizozemské, cromwellovské a Velké Francouzské revoluci. Do značné míry se jednalo o členy hebrejského prostředí i další sympatizanty, sdružené v tzv. Zednářské lóži (později Rotary Club) apod. Ale ani tyto myšlenky se neukázaly pro vedení států a další vývoj světa příliš prospěšné, naopak konvergowały ve svéokrajové formě až k radikálnímu komunismu.

V zimě 1884 - 1885 se tyto elity scházejí v hlavním městě nedávno sjednocené Německé říše, aby se pokusily dosáhnout obecnější dohody o rozdělení světa. Na konferenci byla poprvé přizvána i delegace USA rychle se rozvíjející bývalé britské kolonie, čímž byl uznán rostoucí vliv tohoto státu na západní polokouli. Období kolem Berlínské konference nazýváme vrcholem multipolárního světa. Tehdy existuje minimálně šest mocností, schopných se podílet na rozdělení světa. Zároveň se poprvé začíná rýsovat vyčerpálost zdrojů a budoucí neschopnost některých (tzv. „prostředních mocností“) setrvávat ve velmocenském postavení. V r. 1885 si však žádná země nechce přiznat, že by se zrovna ona mohla odpadlou „prostřední mocností“ stát. Díky nedostatku „nosných idejí“ evropských elit však již klepe rozpad multipolárního systému na dveře. Na závěr kapitoly dovolte ocitovat dvě myšlenky z této doby: „Spojené státy a Rusko se v budoucnu mohou stát světovými mocnostmi.“ „Děsí mě svět, kde by vládl ruská knuta a americký měsíc s penězi.“ (de Tocqueville) *Pokračování příště*

Nejhorší je to ve dvě v noci, říká bezdomovec

Pražští bezdomovci se nemají kam schovat před zimou. K přežití musí znát spoustu dobrých fint.

(tolik MF DNES z ledna 2003)

Byli jsme médii informováni, že je v našich uprchlických táborech část azytantů nespokojená nejen s ubytováním, ale i s poskytovanou stravou, přičemž je jim při teplotě po celý den i noc 21 °C zima. Nejsou-li jejich "opravněné požadavky" plněny po dobrém ani po zlém, posilní se tito alkoholem a drogami, vezmou do ruky kuchyňský nůž a hurá na ty nespravedlivé české rasisty, nacionalisty a xenofoby - vynutí se si svá "práva" třeba i násilím. Za tímto živly přijdou na inspekcí funkcionáři všech početných humanitárně-poradních spolků až po ministerstvo, aby nedej bože nebyli kritizováni ze stejné početných mezinárodních lidsko-právních spolků.

Tohle je uprchlický tábor a žádný hotel.

(MF DNES 28. ledna 2003)

Šéf tábora jim říká, že je nikdo nedrží. Ředitel tranzitního centra Norska - Lier se nezdává obyvatelům stanů vzkat, že pokud se jim u něho nelíbí, tak jdou tam, odkud přišli. Obyvatelé stanů v chladných a bohatších poměrech v Norsku - "mnozí nepochopili, že když žádají ochranu, musí se podřídit zdejšími pravidlům a ne, že si budou diktovat vlastní. Abych v táboře udržel trochu pořádek, mu-

sím pouštět na temperamentní přistěhoválce hrůzu" říká ... "mnozí si totiž neustále stěžují, jak hrozné jídlo jim tu servírují ... nic špatného jim nedáme a stejně spoustu jídla vyhazují", odpálí stížnosti azytantů nekompromisně ... Před dvěma lety zamířilo do Norska téměř 500 Romů, loni norské úřady zaznamenaly už jen 200 žadatelů s českými pasem. Asi se rozneslo, že je brzy stejně pošlou zpátky domů. Jejich šance uspět v azylovém řízení se rovná nule.

Čtenář uváděného článku si jistě všimne jak rozdílný přístup je uplatňován v naší a jiné zemi. Dle těchto informací se mají utečenci nesrovnatelně lépe než naši bezdomovci, kteří zajistí v nezanebatelném počtu přišli o domov "díky" našim, pro obyčejné lidi necitelným zákonům a z podobných důvodů. Je o ně nějakým způsobem pečováno pouze sporadicky a jsou odkázáni na pouhou charitu, přičemž péče poskytovaná cizincům by se jim mohla zdát zázkram. Bohužel volbami jsou k moci připouštěni lidé chovající se k nám tvrdě, naopak vůči "světu" s maximální devótností.

Politická strana, která má již od svého založení kvalitní program ku prospěchu našich občanů, není jim bohužel volena a občané volí opakovaně ty, kteří jim i jejich potomkům prokazatelně soustavně škodí. slx

O uvozovkách a politických nadávkách

Postmoderní dobanevyniká ničím tolik, jako překrucováním jazyka. Dřív jste se někoho zeptali, jestli je Čech a mohli jste si být v případě kladné odpovědi jisti tím, že jste se něco dozvěděli. Když vám dnes někdo řekne, že je "Čech", nemůžete si být jisti naprosto ničím.

Slovník politiků je ještě zajímavějším objektem výzkumu. Kdysi Mussolini nechal vzniknout slovu "fašismus". Dnes by nechápal, na co všechno se jeho slovo vztahuje. Pánům marxistům začal být nepříjemný termín "nacionální socialismus" pro hitlerismus, protože kdekdo by mohl hledat ironické podobnosti mezi tím nacionálním a internacionálním socialismem. Dodnes se proto do dětských hlav z politologického hlediska zcela nesmyslně vtoulá, že Hitler byl "fašista". Hitler sám pokud někdy mluvil o fašismu, tak tím myslel systém italský.

V posledním desetiletí se "fašismem" hází sem tam. Nejdříve to začalo tím, že za "fašistické" byly označeny všechny strany, které nezapadaly do z pozadí smluvené hry na demokracii. Naši zasloužilí členové by mohli vyprávět. Každý, kdo řekl "já jsem Čech", se rázem stal "fašistou".

Jako "fašistické" začaly být cejchovány i zahraniční parťaky, které se dostatečně neslyšely z byrokratickým molochem Evropské unie. Rakouský Jörg byl posunut do kategorie "fašista" za kritiku EU. Mezi vrcholně "fašistická"

Závěry Norimberského procesu stále platí

Soudní proces v Norimberku s válečnými zločinci Německa byl zahájen 20. listopadu 1945 a skončil 1. října 1946. O jeho průběhu a významu bylo napsáno mnoho dokumentů, komentářů a knih, bylo zveřejněno mnoho argumentů pro i proti, pravdivých důkazů i vyložených lží. Přesto Mezinárodní vojenský tribunál nakonec vyhlásil zasloužené tresty pro obžalované. Velkým překvapením však bylo, že tři obžalovaní byli zproštěni obžaloby za válečné zločiny proti lidstvi, i když právě oni se nejvíce zasloužili o to, že Hitler mohl uskutečnit své zločinné plány. Z obrovského množství materiálů, které měli žalobci SSSR, USA a Anglie k dispozici, i přes usilovnou snahu některých obhájců a prokurátorů, zatajili nebo alespoň zamlžit skutečné příčiny a důvody, které vynesly Hitlera až na vrcholnacistické moci, se svět dozvěděl pravdu.

Naši současnost můžeme hodnotit jako velký ideologický boj o myšlení a podporu několika miliard lidí na celém světě. Na tom, jaký bude výsledek tohoto dlouhotrvajícího boje všemi prostředky, závisí budoucnost celé lidské společnosti. Mnozí západní ideologové, historikové, za velké podpory sdělovacích prostředků, veřejně války ospravedlňují a považují je za "nedílnou součást" všech civilizací! Válka je první a nejstarší symbol suverenity! Proti podobným zvrácením názorům všech militaristů a revanšistů stále více převládá názor pokrokových a mírumilovných obyvateľ zeměkoule, že naopak přirozeným stavem lidské společnosti je mír, řešení konfliktů mírovými prostředky, dohodou a jednáním. Respektováním lidských práv a svobod, svobody a suverenity všech národů a států.

Bylo nevzravně prokázáno...

Americký žalobce Jackson: "Největší představitel největších monopolů v hitlerovském státě, všichni ti Kruppové, Flickové, Ilgnerové, Schnitzlerové a řada dalších průmyslníků a bankéřů pomohli Hitlerovi k moci, dodali mu zbraně, vytvořili podmínky pro rozpoutání agresivní války, ve které bezohledně olupovali okupované země a páchali válečné zločiny. Na lavici obžalovaných v Norimberku však tito skuteční původci nacistického Německa neseděli, před soudem i tribunálem stanul jediný Dr. Hjalmar Schacht, jakobyvalý prezident Říšské banky a ministr hospodářství hitlerovské vlády."

V průběhu procesu bylo předloženo množství důkazů a dokumentů, které zcela jednoznačně usvědčovaly Dr. Schachta ze záměrné a vědomé podpory nacismu, bez které by sám Hitler neznamenal vůbec nic. Schacht jako ministr hospodářství a finanční prezident měl osobní kontakty a spojení s největšími monopolny země, jako člen vlády věděl a znal válečný program nacistické strany a s finanční podporou těchto monopolů vytvářel podmínky pro uchopení veškeré moci Hitlerem. Plně se podílel na rychlejším přezbrojení wehrmachtu jako nástroje agrese.

Schacht dobře věděl, že cílem zahraniční politiky Německa je válka. Všemohžně se snažil sehnat prostředky na zbrojení, protože byl přesvědčen, že se válka stane obrov-

témata začalo patřit i ohrožení se proti masovému přílivu přistěhovalců a vůbec ten "neřádnější z všech fašistů", Jean-Marie Le Pen si ve Francii dovolil postoupit do druhého kola voleb. Za což vděčil "ultrafašistickým" poznatkem, že mezi neintegrovány cizinci je té kriminality přeci jen o drobet více. "Fašistou" se stanete i pokud si zapnete kanál Silvia Berlusconiho. Ve finále si přířknutí prázvláštňu "fašistického" ledví vysloužil i Pim Fortuin, homosexuál s pikantní zálibou v černošských mládencích. Jak vidno, od Mussoliniho korporativního uspořádání státu se význam termínu "fašismus" dosti změnil. Po posledních volbách v Litvě ale terminologický zmatek dosáhl vrcholu. Prezidentem se stal jakýsi Rolandas Paksas. Tento dvojnásobný premiér považuje za zahraničně politickou prioritou vstup do EU a NATO, ze svých dosavadních funkcí v případě jakýchkoliv pochybností vždy dobrovolně odstoupil, cizince ubytová a ve vlastní domě a lebků na nočním stolku také nemá. Přesto se jeho oponenti jak zleva tak zprava o něm shodnou, že je "fašista". Už ani nikdo neví proč.

V takovéhle poblázněné éře "fašismusfašismustam" až vás někdo zase narčne z "fašismu", tak podle zásluhogiky odpovídejte, že "měsíc násobi čtyřúhelné". Příléhávájší odpověď neexistuje! slx

ským pramenem dalších zisků pro německé monopoly, ale i pro německou vládu. To byla jeho strategická linie ekonomiky. Počítal s tím, že vítězná válka všechno bohaté vy nahradí.

Schacht se před soudem velmi zlobil, že byl zatčen a vůbec souzen. Necítil se nikterak vinou. Občas prozradil něco, co odhalovalo pravou podstatu politiky západních mocností vůči hitlerovskému Německu. Prohlásil např., že když začalo nové vyzbrojování Německé armády, nikdo ze západních státníků neregavol, ani při porušení Versailleské smlouvy s Německem, mimo ubohé protestní noty, která byla Hitlerovi k smíchu. Stejně tak se rozčilil, když mu byla připomenuta jeho úloha při rozbití Československa. Angličané a Američané se pokrytecky vydávají za ochránce této země, ale on si velmi dobře pamatuje, že právě západní mocnosti včetně Francie několik dní před Mnichovem poslaly Československu notu s požadavkem, vlastně ultimátem, aby před Hitlerem kapitulovalo. Řekl doslova: "No promiňte prosím, Hitler se přece nezmočil této země násilím, vojensky, spojenci mu prostě tuto zemi darovali."

To snad nepotřebuje další komentář. Je to názorná ukázk, jakým nesmírným politickým cynismem Dr. Schacht oplýval. Také se ukázalo, proč byli tak štedří ti, co dávali Hitlerovi takové "prezenty".

"Když se Hitler ujal moci,..." pokračoval Schacht, "... všechno se změnilo. Celá národní politika byla vedena v tomto směru: Vezměte si Rakousko, Porýní, vezměte si Sudety i celé Československo, vezměte si všechno, my neřekneme ani slovo. Celá mnichovská politika směřovala k tomu, postavit Hitlera na nohy a vzbudit v něm chu na území Sovětského svazu."

Proč nebyli odsouzeni němečtí kapitalisté?

Hitler potřeboval Schachta pro jeho styky se západoevropskými a americkými finančními kruhy. Jeho zásluhou získávalo Německo nemálo úvěrů. Od Německa se očekávaly reálné činy. Napadení Sovětského svazu, likvidace komunismu. Upevnění světového kapitálu.

Hitler na jedné poradě: "Musím kapitalismu udržovat na uzdu, musí uvěřit, že je Německo poslední hrází proti bolševismu. Válka se Sověty by byla ještě velmi nebezpečná, proto je nutné, ještě před tažením na východ uskutečnit agrese na západ. Po získání surovin a zbrojního průmyslu okupovanými země, přijde na řadu Sovětský svaz."

Z celé řady dalších dokumentů bylo zveřejněno, že to byl právě Dr. Schacht, kdo dal americkým bankéřům vydělat stamiliony dolarů a americkým průmyslníkům další miliony na vyzbrojení německé armády. Schacht usiloval o nové a nové americké a anglické půjčky a také dostal. USA i Anglie vložily do německého průmyslu obrovské investice, obrovský kapitál a ukázalo se, že jak pan Ford, tak General Motors pomohli prostřednictvím svých pomocných závodů v Německu vybudovat motorizované tankové útvary a Morgan goringovo letecko.

Dokončení straně 3

Po roce 1989

Po roce 1989 odjelo mnoho lidí z Československa na Západ nebo dokonce za Atlantik. Vydělat peníze, najít štěstí či zůstat.

A u nás od té doby, práce stále ubývá. Komisaři (něco nám to slovo připomíná) s dalšími inženýry EU vysílají signály zářných perspektiv "rovnosti podmínek" všech států EU. Takže i u nás přestanou pracovat cizozemci (za ubohých a nedůstojných podmínek) a bude práce pro normální občany obyvatele České republiky (?)

Otázka je zásadní a velmi jednoduchá. Proč nemůžeme normálně pracovat ve své zemi, při své rodině, bydlet ve svém bydlišti?

Proč se nikdo (tam nahoře) tímto základním problémem nezabývá?

Nebo nás opravdu chtějí rozptýlit po světě (což už měli v plánu před 60 lety, a několik milionů skutečně a vědecky rozptýlili do vzduchu)?

Opravdu jim tak překážíme, že jsme nuceni vydat se na cestu a putovat jako starozákonní nomádi bez jakékoliv identity?

Jaké máme záruky, že v tom novém "spanilém" svobodném a plně demokratickém světě, neskončíme v jeskyních (či jeskyněch) pro ty sociálně slabší či obtížnější sociálně přízpůsobivé). U našich sousedů Poláků za poslední 4 roky stoupl počet obětí chladu u bezdomovců (nový terminus technicus postsametový) z 15,1% na 24,9%!

A elity? No to byli mužové začátků evropské civilizace vzdělání, ochotní obětí pro obecné zájmy, pro něž byla práce pro obec občanů = politika, c t i. Čili existovalo také něco jako e s t ! A ta současná (česká) elita, kterou nám vybrali mediální manipulátoři? ... Tato elita, ta je tu jen pro koryta. A až nebude koryt, nebude ani těchto elit.

Kde jsou ty slibované miliardy Unie na obnovu autostrád, koridorů, silnice, železnice, továrny, nejnovější technologie ... Vše splasklo jako mýdlová bublina. Objevily se zde hotové výrobky, přebytky Západu často pochybné kvality v supermarketech, statistice životním nebezpečných ojetin, ... a v nových výrobních halách dělníci pracují za směšně malou mzdu. Tu je nutno přiznat, že tento životu nebezpečný kabaret, režirovaný ze salónů na západ od naší hranice, dosahuje vrcholu v beztrémném ponižování Čechů.

Mladé pokolení, dokonale vzdělané dle nadiktovaných % EU, mluví dokonale anglicky, pracují jako obchodníci v zahraničních firmách počítačových a v bankách. Nikdo z nich nic nevyvíjí, nebo nemá pro koho. Obchody přetékají zbožím, ale vše cizí, naše výroba je minimální. Jediné v čem jsme předběhli i USA, je přechod na ekonomiku služeb. Ano, již zanedlouho budeme vzájemně všem čistit boty, anebo ještě lépe čínské boty.

NE !

Čtenář ze Severu

Neznalost nebo úmysl?

Tato otázka mne napadla při čtení článku J.X.Doležala v LN dne 19.2.2003. Autor jej nazval provokativně "Eurasismus nebo prachy?"

Zle se zde obořil na tzv. tuzemské euroskeptické subjekty, z nichž si zřejmě účelově či z neznalosti, vybral Národní stranu, Občany proti EU a Euroskeptickou alternativu! J.X.Doležal se zde vyznal ze své uhlířské víry, že nic lepšího, než vstup do EU, pro naši zemi neexistuje. Nic proti jeho osobnímu názoru.

Zarážející je však fakt, z jakých pozic autor vychází. Jeho výrok, že ... "pro tak malou, chudou a línou zemi, jako je Česko ... vidím jedinou šanci, její začlenění do EU a NATO...", je hlubokou a zlomyslnou urážkou všech občanů naší krásné země!

Toto ubohé, urážlivé a patolízalové vyjádření F.X.Doležala zřejmě u něho vychází ze starého pořekadla podle sebe, soudím Tebe!

A nyní k F.X.Doležalově "masáží mozků" čtenářů LN. Autor nepochybně ví, že euroskeptických iniciativ je u nás rozhodně víc, např. RMS a další subjekty.

Autor nepochybně ví, nebo by měl jako "novinář" vědět, že není pravdivé tvrzení, že čeští euroskeptici nemají žádnou reálnou alternativu proti našemu vstupu do EU.

Záměrně tak zamlčuje fakt, že v současné Evropě dobře funguje výrazná ekonomická alternativa vedle EU a to Sdružení volného obchodu EFTA. Dnes v této formě vztahu k EU velice dobře prosperuje Norsko, Island, Švýcarsko a Lichtenštejnsko. Rada euroskeptických iniciativ v naší zemi soudí, že v této formě ekonomické spolupráce s EU by naší zemi bylo daleko lépe, než jako členu EU třetí kategorie pod kuratelou Bruselu!

Je to zcela legitimní názor, pro který je nutné získávat občany před hlasováním o našem vstupu do EU! F.X.Doležal ovšem jako "ideologický otrok Bruselu" slepě propaguje ideu některých činitelů EU, kteří za xenofobii

Závěry Norimberského procesu stále platí

Dokončení ze strany 2

Bylo odhaleno i spojení IG Farben s americkým koncernem Standart Oil. Předložené dokumenty usvědčovaly koncern IG Farben ze získání na přímém zabíjení lidí v koncentračních táborech, nebo dodával esesákům jed Cyklon B.

Schacht mohl uvést řadu dalších příkladů, jak newyorští a düsseldorfské byznysmeni srdečně spolupracovali nejen před válkou, ale i po ní! Dával jasně všem na vědomí, že pokud chce Amerika a Anglie žalovat a soudit průmyslníky, že pomohli vyzbrojit Německo, pak ovšem musí žalovat i samy sebe. Společnost General Motors vlastnila v Německu závody Opel a ty nevyrobily nic jiného než válečnou produkci. Morgan po celou válku financoval výrobu letounů FockeWulf, Standard Oil of New Jersey zásoboval podle kartelové dohody s IG Farben po celou dobu války nacistické letectvo benzínem a mazadly, které wehrmacht tolik potřeboval. Pro Schachta nebylo nikterak těž-

Konec kapitalistů v Československu

Po stopách událostí února 1948.

Únor tohoto roku začal celkem netradičně, alespoň podle počasí. Poměrně teplo zvěstující blížící se změnu ročního období. Občané využívali neděle k brigádám v rámci akce 30 milionů hodin republice, sílila kampaň za konečné odstranění škod druhé světové války. Byla to doba, kdy mnoho nestraníků a členů nekomunistických politických stran vstupovalo do KSČ. Po Praze se vykládala anekdota: "Tak jaká je situace? Vynikající, do KSČ přestupuje tolik národních socialistů, že se jim brzy podaří celou KSČ zlikvidovat."

Situace se stávala opravdu hroznou. Vztahy mezi politickými stranami byly již tak vyhrcoané, že další spolupráce nebyla možná. Předseda vlády K.Gottwald v Rudém právu: "Musíme se postarat, aby se Národní fronta, uskutečňující Košický vládní program, dokázala zbavit reakčních živlů, které pronikly do našeho veřejného života a které pracují proti vládě, proti lidu a usilují o rozvrát republiky." Svobodné slovo 10. února: "Dnes komunisté straší reakcí, ale každému je jasné, že se v našem státě vede boj o budoucí politické uspořádání společnosti. Bud' zvítězí Masarykova demokracie, založená na svobodě a humanitě, nebo materialistický komunismus."

20. února: "Nepřipustíme policejní stát, voláme do boje všechny naše politické strany a všechny slušné lidi. Komunistům nelze ustupovat!"

21. února hlásaly všechny noviny: "Demise ministrů třech politických stran: Ministři Národních socialistů, Lidovců a Slovenských demokratů podali dnes prezidentovi Benešovi demisi. Tím vyvrcholila vleklá krize vlády zneužitá komunisty ve vládě."

O co tehdy šlo? Komunistický ministr vnitra Václav Nosek rozkazem vyměnil osm velitelů SNB v Praze z řad soc. demokratů a nahradil je komunisty. Proti tomu ostře protestoval na schůzi vlády ministr spravedlnosti Prokop Drtina. V bouřlivé debatě se vláda usnesla, že rozkaz musí být zrušen. Komunisté zůstali osamoceni.

Příští schůze vlády již nebyla ani zahájena. Přítomní byli jen komunisté a soc. demokraté. Ministr Nosek a Jan Masaryk byli nemocni. Odpůrci komunistů se sešli v kanceláři ministra Zenkla a na vyzvu Gottwalda, aby se dostavili do vlády nereagovali, poslali pouze dopis, ve kterém odmítali pokračovat v programu vlády, dokud nebude splněno usnesení vlády o zrušení rozkazu ministra Noska. Předseda vlády se marně pokoušel vysvětlit, že vláda nemůže zasahovat do pravomocí ministra, ale že na příští schůzi vlády podá vysvětlení. Došlo k další výměně dopisů, obě strany trvaly na svých požadavcích, vláda nebyla schopna pokračovat v práci. Obě strany se proto obrátily o pomoc na prezidenta Beneše. Do kabinetu Msgr. Šrámka byla svolána porada 12ti ministrů tří stran Bylo přijato usnesení podat demisi.

Kteří ministři podali demisi: Národní socialisté P.Zenk, J. Stránský, Hubert Ripka, Prokop Drtina. Za stranu Lidovou: Msgr. Šrámek, Fr. Hála, prof. A. Procházka, J.Kopecný.

považují už jen samotné euroskeptické myšlení! Jako dobrá záminka mu k této tezi slouží některé excesy spojované s Národní stranou. A už tu máme strašáka vytvořeného v posledních letech některými servilními novináři a reportéry strašáka xenofobie, rasismu a potažmo neonacismu! Neznám současný program ani stanovky Národní strany nebo sdružení Občané proti EU. Soudím však, že jsouli registrovány Ministerstvem vnitra, jistě nemají v programu Doležalův eurorasismus. Co však znám, je program a stanovky Vlastenecké Fronty. Zde rozhodně není nic, co by dokládalo Doležalovo tvrzení, že VF se ... "podílí na vytváření podhoubí pro etnický motivované násilí ...!" Rovněž tvrzení, že čeští euroskeptici žádný program nemají a možná že ... "tém klukům jde jen o prachy z našich daní ..." je naprosto scestné!

F.X.Doležala v tomto směru mohu uklidnit. Ze svých daní nebude on, ani nikdo další z nás, těm klukům přispívat! Vláda a příslušná ministerstva definitivně rozhodla, že odpůrci vstupu do EU žádné peníze nedostanou.

Jak vysoce "demokratické" to je rozhodnutí, nech si každý zhodnotí sám. Je totiž známo, že např. švédská vláda dala 10 mil. EUR na propagaci pro vstup do EU a 10 mil. EUR na propagaci názorů svých odpůrců!

Musíme si zvykat, že v tak rozvinuté demokracii zatím nevíme a ještě tak hned žít nebudeme!

Takže, pane F.X., těm euroskeptickým klukům nejde o prachy, jde jim spíše o reálnou vizi pro ty z nás, co nepodléháme šílenství evropské globalizace za každou cenu, iza tunejvětší ztrátysuverenity! *Ing. V.Hejdiček*

ké vyčíslit zisky, kterých západní monopolisté přitom dosáhli.

Výsledek Norimberského procesu byl pro mnohé překvapením. Dr. Schacht byl osvobozen a propuštěn. Ani ostatní kapitáni německého průmyslu a financí nebyli souzeni Mezinárodním tribunálem. Přes značný odpor veřejnosti dělal Washington všechno, aby je zachránil před soudem. Představitelé německého průmyslu byli postaveni jen před místní soudy, svěšené ovšem pouze americkým soudcům. Ti se již postarali, aby celý německý průmyslový a finanční svět nebyl trestně odpovědný za vyvolání, podporu a rozpoutání války. Za precedens byl považován rozsudek nad dr.Schachtem.

Monopoly, zisky, suroviny, globalizace to jsou důvody proč je svět neustále ohrožován válkami. Ani Norimberský proces na tom nic nezměnil. Korea, Vietnam, Jugoslávie adalší jsoutoho dokladem. *J.Peška*

Za stranu Slovenských demokratů: dr.Kočvara, dr.Pietor, dr. Franěk a státní tajemník min. obrany Lichner.

Prezident Beneš k delegaci KSČ Gottwald, Zápotocký, Nosek: "Já nebudu nic zdržovat, přeji si, aby byla krize co nejdříve a naprosto jasně vyřešena. Rozumí se samo sebou, že nakonec musí rozhodnout parlament."

Dr. Beneš k delegaci ministrů, kteří podali demisi: "Gottwaldův diktát nepřijmu! Nepodepíši žádnou vládu, ve které bynebyly zastoupeny všechny politické strany Národní fronty. Vim co riskuji, ale já senedám! Nedosáhnuhli dohody, budu abdikovat! Nebudu jejich spoluvíníkem."

Obě delegace jednaly s prezidentem několikrát. Dr. Beneš do posledníchvíle ministry ujíší oval, že neustoupí. 25. února přijal prezident Beneš znovu delegaci KSČ. Předseda vlády Gottwald důrazně žádal, aby prezident demisi přijal a jmenoval novou vládu dle seznamu, který mu hned předložil k podpisu. Hlavní argument Gottwalda spočíval v tom, že demisi podalo jen 12 ministrů, takže většina vlády 14 ministrů zůstala zachována. Zároveň prohlásil, že se zradíKošického programuse jižbavit nebude a nepřipustí jejich návrat do vlády. Místo nich jmenoval ministry nové. Za Národní socialisty prof. Šlechtu, Aloise Neumanna, za lidovce Plojbara, A.Petra za Sloven-ské demokraty Vavro Šrobára a dr. Jáno Ševčíka.

Toho dne prezident Beneš demisi přijal a jmenoval novou vládu, tak jak mu ji Gottwald předložil. Neměl důvod nepodepsat. Zachování účasti všech stran Národní fronty bylo dodrženo, abdikovat rovněž nemusel. Pouze se rozčílil nad neschopností nekomunistických stran, že se nedokázaly domluvit a zachovaly se naprosto diletantsky. Vždy přece stačilo, aby demisi podali ještě další dva ministři a Gottwald na poměru 14:12 by musel kapitulovat. Velká vina se klade ministrům sociální demokracie. Pokud by se k demisi přidali též Majer, Laušman nebo Jankovcová, byl by poměr sil 16:10 v neprospekch KSČ. Také se čekalo, že proti Gottwaldovi vystoupí ministr zahraničí Jan Masaryk. Byl sice v té době nemocen, na lůžku, ale Gottwald obdržel jeho telefonický příslib, že do nové vlády půjde. Jeho údajné domluvy s prezidentem Benešem nejsou potvrzeny nezakládajise naprávdě.

Rozhodl sešám asvobodně. Také další nestraník, ministr obrany generál Svoboda zůstal a podpořil Gottwalda. Měl velmi špatné zkušenosti s jednáním exilové vlády v Londýně za 2. světové války, kdy velel naší jednotce v SSSR. Musel neustále řešit mnoho překážek, které mu z Londýna přikazovali a které prozazoval generál Píka v Moskvě.

Gottwald: "Ještě před zasedáním vlády jsem se modlil,

aby je ta blbost neopustila a oni nepřišli. Pán Bůh mně asi vyslyšel a oni skutečně nepřišli, poslali dopis."

Opoziční ministři se dopustili trestuhodné naivity. Místo, aby demokraté ve vládě přinutili Gottwalda a KSČ k odchodu pro ignorování usnesení celé vlády, sami vládu opustili, podali demisi a byli nahrazeni svými kolegy. Gottwald tak znovu předložil Benešovi k podpisu novou vládu sestavenou ze všech politických stran Národní fronty tak, jak to prezident vyžadoval. Spoléhat se na parlament bylo naprosto chybné.

Parlament totiž vůbec nezasedal, předseda Jožka David ze strany Nár.socialistické na přání KSČ veškeré schůzování odložil. Jakmile prezident podepsal novou vládu, komunisté rozpoutali mohutnou kampaň proti již nyní veřejnému nepříteli lidu, dělníci byli vyzváni, aby chránili své podniky, že buržoazní reakce, za podpory Západu chtějí svrhnout lidově demokratické zřízení a znovu nastolit kapitalismus, vykořisťování, bídu a nezaměstnanost, znovu majetek vrátit šlechtě a církvi, zaprotat se fašistům. Nebylo totak těžké, protože lidé stále ještě žili vnašedění, které způsobilo osvobození Sovětskou armádou odnacistů.

Poměr sil v parlamentu nebyl pro komunisty příznivý. Na základě posledních voleb v roce 1946, kdy sice volby vyhráli, ale získali celkem 93 mandátů, komunisté na Slovensku pouze 21 mandátů, celkem tedy 114 hlasů. Zatím co opoziční strany disponovaly: Nár. soc. 55 mandátů, strana Lidová 46 mandátů, demokraté na Slovensku 43, naši demokraté 37 mandátů, ostatní pak 5 poslanců, celkem 186 mandátů! Komunisté však měli své lidi ve všech ostatních stranách, takže morální i faktická převaha byla na jejich straně. Velkou podporu poskytli demokraté jako Fierlinger, Laušman, Evžen Erban, Jankovcová, ale i lidovci Plojhar, Petr a Slováci Šrobár se Ševčíkem. Jaké to asi bylo hlasování poslanců v parlamentu, když nová vláda již byla jmenována a mnoho poslanců se muselo skrývat nebo emigrovat. Předsednictvo sněmovny mimo to nepřipustilo celou řadu dalších poslanců ke slovu a nedovolilo jim hlasovat.

Průběh únorových událostí roku 1948 nelze objektivně hodnotit jinak, než že zklamali nejpoulnější demokratictí politici Zenkl, Drtina, Ripka, Šrámek, Fierlinger, nebo Stránský a Laušman. Velká vina se přiznává též Janu Masarykovi, který údajně zradil odkaz svého otce.

Cesta k socialismu byla otevřena. Došlo na likvidaci soukromého podnikání, jak průmyslu, zemědělství tak i obchodu. Odchod prezidenta Beneše z Hradu, jeho pozdější abdikace ani smrt koncem léta, již na tom nemohla nic změnit *Pešek*

... a tak to vidím já

choce podnikat, mělo by to být samozřejmostí. Mimochodem zkusili jste si někdy porovnat bohatost výrazů a schopnost vyjádřit jemné odstíny naší řeči ve srovnání s jinými jazyky?

Nejsme ostrůvek pozvolna tonoucí v nepřátelské záplavě bohatých dobyvatelů. Jsme pány své země a pokud své sousedy nepředbíme, dokážeme jim rozhodně být rovnocennými partnery.

Projev k výročí hrdinské smrti kapitána Jaroše

Vážené přátelé,
chtěl bych Vás jménem Okresní organizace Republikánů v Mělníku přivítat a jsem rád, že jste přišli uctít památku mělnického občana, statečného vlastence a bojovníka za naši národní svobodu kapitána Otakara Jaroše.
Otakar Jaroš se narodil 1. srpna 1912 v Lounech. Když mu bylo devět měsíců, přeložili otce Františka Jaroše, který pracoval na dráze, služebně do Mělníka. Chlapec byl ještě příliš malý, aby v jeho paměti zanechalo rodiště nějakou stopu. Teprve město nad soutokem Labe s Vltavou se stalo místem, jež se otisklo tisícovými zážitky do všech koutů myslí Otakara Jaroše, neposedného kluka, nadšeného sportovce, neúspěšného gymnazisty, ale dobrého

Mamince velkou pusou".
Vlaková souprava s Čechoslováky směřovala k jižnímu úseku východní fronty, nacházejícím se však v té době v dosti nepřehledné situaci. Německé velení sem soustředilo čerstvé posily stažené ze západní Evropy, okolo nichž vytvořilo uskupení o síle třiceti divizí, se kterým 18.2. zahájilo útok s cílem zničit sovětské jednotky směřující již k levému břehu Dněpru a opět dobít Charkov. Chtělo si tím zajistit co nejlepší strategické postavení pro chystanou rozsáhlou letní ofenzivu a zároveň v maximální možné míře odčinit stalingradskou porážku, dříve než nastane obleva a bláto znemožní jakýkoliv pohyb. Rozpoutaly se prudké boje. Naši jednotky byla přidělena obranná linie na levém břehu řeky Mža, nacházející se tři desítky kilometrů od Charkova, mezi osadami Timčenkova a Ar uchovka. Řeka ovšem nepředstavovala žádnou překážku, protože led na ní unesl i tanky. Proto bylo po dosažení určeného prostoru v pozdních odpoledních hodinách 3. března rozhodnuto velitelem praporu plukovníkem Svobodou o obsazení vesnice Sokolovo. Ta se rozkládala na protějším břehu v délce zhruba čtyř kilometrů, uprostřed naší obranné sestavy, což jí právě předurčilo k tomu, aby se stala jejím hlavním opěrným bodem. Těžký úkol uhájit toto postavení byl na osobní žádost nadporučíka Jaroše svěřen 1. rotě zesílené posilovými prostředky. Už při budování sokolovské obrany podle svědků prohlásil: "Odtud buď půjdou dopředu, anebo tady zůstanu...". 8. března 1943 dokázal, že není jeho zvykem mluvit do větru a ani na okamžik nezaváhal. Neustoupil! Raději zemřít, než ztratit čest. Spolu s ním toho dne položilo svůj život na oltář vlasti 85 československých vojáků, dalších 56 bylo zraněno. Proti německé početní a technické přesile se bili neobyčejně statečně. 19 tanků a 6 obrněných transportérů zničených a odhadem skoro 400 mrtvých představovalo krvavou daň, kterou musel nepřítel zaplatit za obsazení jedné ukrajinské vesnice. Nemilosrdnost bojů na východní frontě 2. světové války dokresluje i fakt, že naše jednotka za svého prvního bojového nasazení, trvajících 14 dní, ztratila na mrtvých, nezvěstných a zraněných 292 osob z celkového počtu 974 příslušníků praporu.
60 let uplynulo od těchto událostí. Do listopadu 1989 se na tomto místě konaly akce mnohdy nemající s památkou Otakara Jaroše ani nic společného. Hojně účasti na nich potvrzují, že drtivá většina ze zúčastněných byli pouze vychytralci snažící se vylepšit si svůj kádrový posudek. Od doby tohoto neupřímného oslavování se totiž přešlo k nepřístěmu nezájmu a lhostejnosti, které však nezpůsobil

studenta pražské Vyšší elektrotechnické školy, na níž v roce 1933 maturoval. O rok později nastoupil vojenskou prezenční službu. Na základě svého vzdělání je zařazen k 3. telegrafnímu praporu jehož posádkovým městem byla Trnava. Zakončil ji však v Trutnově, kde absolvoval školu pro důstojníky v záloze.

To vše se odehrávalo v atmosféře stále se zvyšujícího ohrožení Československa nacistickým Německem. Otakar Jaroš se proto hlásí na vojenskou akademii v Hranicích na Moravě. K tomuto rozhodnutí jej přivedlo hlavně upřímné vlastenectví, k němuž byl vychováván doma a jenž upevňovalo společenské ovzduší v meziválečné republice. Jako vojenský akademik např. v hodinách osvětových přednášek slyšel: "Ve vašich rukou především jest osud naší krásné vlasti, k vám vzhlíží celý národ jako ke svým ochráncům. Buďte proto i vy hrdiny, a to nejen ve dnech nebezpečí, kdy vlast a národ vás zavolá k činům rekovným... V bojích za naše osvobození zápasili prostí mužové z lidu. Rekovností jejich se podařilo vyprostit naši vlast i náš národ ze staletého ponižení... Vlast svoji milujte jako nejdražší mezi všemi zeměmi světa a žádná oběť pro ni vám nebud' těžká! Budeteli tyto příkazy zachovávat i jako praví občané podle nich žít, pak se stane každý z vás člověkem-hrdinou, na něhož bude nejen vlast, ale i národ hrdým...".

V létě 1937 šlohl před komisí MNO přísné závěrečné zkoušky a 29. srpna je z hranické akademie vyřazen v hodnosti poručíka telegrafního vojska československé armády. Neblahý rok 1938 prožil u 4. telegrafního praporu v Prešově. Stejně jako všichni naši vojáci, taktéž on byl odhodlán bránit doslova každou píď své země proti agresorům. Květnová vojenská opatření a zvláště zářijová všeobecná mobilizace utvrzovala jeho skálopevně přesvědčení, že tato armáda neustoupí a nikdo na světě ji nedokáže porazit. O to větší ránu zaznamenal Mnichov. Kladné morální a mravní síly získané a rozvíjené od počátků národního obrození se během jediného dne zhroutily. Kapitulace bez války představovala pro náš národ osudovou křižovatku ve 20. století, mající také zásadní podíl na současném duchovním a z toho plynoucím hospodářském a politickém úpadku našeho státu.

Nedobrovolné složení zbraní rozčarovalo i vojákou duši Otakara Jaroše. Byl však houževnatý chlapec. Neměl v povaze vzdávat se bez odporu, smířít se s porážkou a trpělivě čekat. Rozbití ČSR a okupace českých zemí v březnu 1939 ho proto zavědli do řad zahraničního odboje, kam odešel v srpnu téhož roku, aby mohl se zbraní v ruce bojovat proti německým okupantům. Než k tomu došlo musel ještě vydržet dva a půl roku, naplněných útekem z poraženého a hroúitického se Polska a potom sovětskou internací, trvajících fakticky do jara 1941.

Po vypuknutí německosovětského konfliktu se začala v únoru 1942 v příurském Buzuluku formovat československá vojenská jednotka. Otakar Jaroš již povýšený na nadporučíka je nejprve jmenován velitelem poddůstojnické školy a v červenci pak přebírá velení 1. roty 1. čs. samostatného polního praporu. Stejně jako byl při výcviku tvrdý k sobě, byl náročný rovněž k podřízeným. Vedla ho k tomu myšlenka, že chceme-li jít bojovat, musíme se ukázat v tom nejlepším světle a alespoň tak smýt hanbu mnichovské kapitulace, aby si lidé ve světě nemysleli, že jsme republiku nebránili, protože jsme mizeni vojáci. Začátkem prosince dosáhl prapor plně bojovschopnosti a počalo se s přípravami k odjezdu na bojiště. Dnem, kdy opustil Buzuluk se nakonec stal 30. leden 1943. Nadporučík Jaroš píše dopis, o němž neví, zda bude někdy doručen: "Drahá maminko, otče, bratři. Zítra ráno odjíždíme na frontu. Doufám, že se vrátím, ale co kdyby... Posílám všem mnoho, mnoho srdečných pozdravů a vzpomínek. Věřte, že jsem nešel za hranice nadarmo a že jsem vždy svůj úkol povinně splnil. Ještě jednou mnoho pozdravů Váš Otakar."

žádný ideologický nános, jak by se snad někdo mohl mylně domnívat. Nynější vládnoucí garnitura už více než třináct let, a už skrytá nebo i zcela otevřeně, razí zvrácenou tezi, že pro dnešního člověka jsou pojmy vlast a národ irrelevantní. Tedy ty pojmy, pro něž Otakar Jaroš a desetitisíce našich nejlepších lidí neváhali obětovat všechno, včetně svého života. Nechceme-li se rozpusťt v cizím moři po vstupu do EU, které nás vzhledem k danému stavu věci bohužel zřejmě nemine, a máli mít náš národ nějakou lepší perspektivu vývoje budoucnosti, je právě důležité si jejich odkaz a ideje z nichž vzešel soustavně připomínat. Říká se, že národu, který si neváží svých hrdinů hrozí, že nebude žádný mít, až je bude skutečně potřebovat.

Vladimír Mlejnecký, Mělník 8.3.2003

Oznámení

Oznámení MO RMS Příbram
Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin.
Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721506708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.
Schůze MO RMS Praha proběhne v úterý 1. 4. 2003 v zasedací místnosti, Navrátilova 9, Praha 1 od 18.00 hod.
Schůze se mohou zúčastnit i příznivci Republikánů MS a členové Sdružení důchodců ČR.
Zdeněk Krampera
Předseda MO RMS Praha

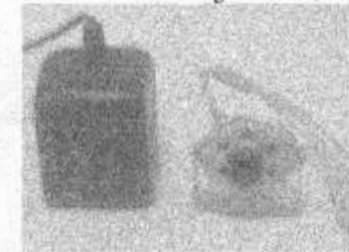
Pafaas www.pafaas.regin.cz
spotřební zboží-hračky

Dr.M.Horákové 10/74,LIBEREC 6, tel. 608 322323

od 2 let
(do 30 kg)
menší 2790,-
větší 3490,-
hezký dárek

dětské akumulátorové motorky, zpátečka, světla, siréna 3 druhy, majáček, kufr, 6V akumulátor + nabíječka, různé barvy....

Kamera vhodná ke hlídání objektu! obraz i zvuk

rotační anténa, zesilovač, dálkové ovládání, VHF, UHF... 890,-
mikro kamera (2x3cm), napojení přes AV vstup, barevná 2390,-
NOVÉ! ZÁR.LIST! dobírkou do 3 dnů! 608 322323

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku Republika a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně, a.s. číslo účtu je: 2025463369/0800
Za každý příspěvek předem děkujeme.

... a tak to vidím já

Periody

Motto: „Litujte národ, který pozvedne svůj hlas, jen kráčí-li v pohybném průvodu, který se vychloubá jen uprostřed rozvalin a který se nevzdává, dokud nemá špi mezi mečem a spálkem.“

Má pravdu, má svatou pravdu, ale stejně s tím nic nezmůže! Podobné poznámky slyšíme poměrně často na adresu těch, kdo se snaží změnit chod věcí veřejných k lepšímu. Všem by to prospělo, všichni uznávají, že to tak je, anebo by to tak alespoň být mělo. Ale! Je zde zkušenost předávaná z generace na generaci i osobní zkušenosti jednotlivců, která nám naproti tomu alespoň v duchu snáší argumenty vždy, když otvíráme ústa, abychom něco řekli, už již zvedáme ruku, abychom dali najevo nesouhlas. Argumenty, které nás logicky a dá se říci rozumně přesvědčí, abychom se do něčeho nemíchali. Ne proto, že by to nemělo žádný význam, nebo že by se jednalo o věc špatnou. Ale z jednoho prostého důvodu. Máme v sobě hluboce zařisovanou zkušenost, že dosažení změny je málo pravděpodobné, zato vlastní problémy takřka jisté. Taktéž nás poučil život a taktéž jednáme ve většině případů.

Není to nic závazného, spíše pochopitelná reakce, zvláště u našeho národa. Těch trpkých zkušeností už bylo tolik, že by ani nebylo přirozené, abychom se projevovali jiným způsobem.

Tento přístup ovšem vede k pesimistickému hodnocení událostí a ve svém důsledku k pasivní formě jednání. Můžeme jej ovšem hodnotit ze dvou hledisek. Z hlediska vládnoucích a z hlediska ovládaných. Pro vládnoucí skupinu, která je vždy v menšině a má proti sobě v podstatě drtivou převahu ovládaných, je takový postoj od ovládané menšiny vítaný a navýsost potřebný. Umožňuje v klidu realizovat vlastní plány, rozšiřovat svá privilegia a zajistit si co nejdéle dobu vlády. Vládnoucí menšina si vyhovující stav dokáže odpovídajícím způsobem udržovat. Jednak vytvářením klimatu strachu ve společnosti a marnosti veškeré vzpoury a zastrasováním nebo korumpováním jedinců, kteří by přeci jen chtěli ochutnat ovoce ze zakázaného stromu.

Takového postupu jsme svědky prakticky denně a může nabývat různých forem. Od hrozby ztráty zaměstnání přes příslib vyššího platu, až třeba po poltře rodiny nebo dětí. Skrytou formou vyvolávání pocitu bezradnosti je i dnes zcela běžná situace, kdy občan nemůže při domáhání se svých práv nalézt žádnou instanci, která by k vyřízení jeho podnětu byla oprávněná. To vytváří situaci ne nepodobnou pocitu odcizení v podobě ztvárněné v Kafkově Zámku. Dalším způsobem, jak udržovat (a to dlouhodobě) pocit méněcennosti je neustálé prohlásování, že nelze nikoho